

Parisdeklarationen

En väg ut ur krisen i Europa

Tolv gröna förslag för en socialt rättvis och miljömässigt hållbar lösning på krisen

Inledning: Toppmöten – ett misslyckande som vanligt

Vår värld genomgår en kombination av finansiella, ekonomiska, sociala, ekologiska och demokratiska kriser. Galopperande klimatförändringar är livshotande för mänskligheten. Den nuvarande krisen är en del av detta större sammanhang. Över hela världen gör människor motstånd – från den arabiska våren till den israeliska tältstadsrörelsen, från Occupy-rörelsen till icke-statliga miljöorganisationer och människorättsförsvarare. De gröna stöder och är solidariska med dessa initiativ.

Vi står inför följderna av en ohållbar utvecklingsmodell som inriktats enbart på ekonomisk tillväxt utan hänsyn till ekologiska och sociala begränsningar. Denna modell bygger på omåttligt stor statlig och privat skuldsättning, privatisering och avreglering. Kriserna bryter ned den sociala sammanhållningen och leder till att vår världsdel faller sönder politiskt så att vi blir irrelevanta på 2000-talet.

Krisen har avslöjat sprickor i grunden till euron och försatt svagare ekonomier i euroområdet i en situation där de riskerar att inte kunna betala sina statsskulder. Detta har nödvändiggjort flera akuta stödåtgärder, som emellertid kanske redan nu är otillräckliga för att hejda utvecklingen. För att lösa dessa inbyggda strukturproblem måste kraftfulla åtgärder vidtas. Dessa kommer i sin tur att påverka alla EU-medlemsstater, oavsett om de ingår i euroområdet eller ej.

Eftersom euron är hotad verkar det som att de grunder för stabilitet som har gett stadga åt det europeiska samhället sedan slutet på andra världskriget nu vittrar. Högerpopulism och intolerans vinner terräng och deltagardemokrati åsidosätts alldeles för ofta. Nationalistiska populisterna smyger sig närmare in på knutarna till makten än någonsin förr. Vi har emellertid goda skäl att vara stolta över vad vi har uppnått i Europa. Integrationen har inneburit att nya utbrott av militära konflikter har kunnat undvikas inom EU och att bättre förståelse mellan européer har främjats. Vi är fast beslutna att försvara dessa framsteg och bygga vidare på dem.

Hittills har reaktionerna från beslutsfattarna på EU-nivå och nationell nivå varit otillräckliga. De har präglats av en brist på visioner och beslutsamhet. Man har i stort sett gjort för lite och för sent. Orsaken till detta är ett genomgående förnekande av verkligheten på fyra punkter:

- Samtidiga och samordnade åtstramningsåtgärder som enda politisk reaktion kan bara driva Europa till ekonomisk recession och förvärra statsskuldproblemet i stället för att lösa det.
- Grekland är insolvent och har befunnit sig i djup recession i flera år. Därför kommer statsskulden aldrig att återbetalas fullständigt.
- Ingen monetär union är hållbar utan en stark finanspolitisk och politisk union. Samordning kan inte effektivt ersätta integration.
- Ohållbara offentliga finanser eller bristande konkurrenskraft är inte de huvudsakliga orsakerna till den kris vi befinner oss i. Kärnan av problemet är de senaste årtiondenas ökande inkomstskillnader och allt orättvisare fördelning av förmögenhet i hela världen samt en överbelånad finanssektor som levt över sina tillgångar, beroende av skuldsättning och spekulation och stödd genom underförstådda och uttryckliga statliga garantier. Detta har lett till ohållbar kreditillväxt och anhopning av risker samt en global ökning av ojämlikheten när det gäller inkomster och förmögenhet under de senaste decennierna.

Senare tiders toppmöten har visat att EU:s beslutsfattare börjar vakna upp och inse dessa obekväma sanningar, men de förblir ideologiskt vinklade. Deras strategi för hållbara offentliga finanser inriktas huvudsakligen mot nedskärningar av utgifter. De ser konkurrenskraft som något som enbart bygger på låga löner. För dem är orättvisor i samhället inte något problem. De drivs framför allt av rädsla för marknaderna och för morgondagens opinionsundersökningar. Allt detta har resulterat i krisåtgärder som inte bara är ineffektiva utan dessutom i första hand bekostas av de mest utsatta i samhället och därmed späder på den ständigt växande ojämlikheten mellan och inom samhällen.

Den dramatiska brist på visioner och ledarskap som hittills visats av ledande politiska beslutsfattare både i medlemsstaterna och på EU-nivå har underblåst en ökande folklig misstro gentemot EU. Detta är fallet både i länder som är nettobidragsgivare, där folk upplever att finansiella åtaganden görs på deras vägnar utan tillräcklig motivering, och i länder som får akut stöd, där medborgarna känner sig maktlösa och upprörda över effekterna av orättvisa åtstramningsåtgärder som genomförs samtidigt som finanssektorn oberört kan fortsätta sin verksamhet som vanligt.

Förekomsten av gatudemonstrationer flerdubblas spontant och de konventionella politiska processerna verkar ha förlorat sin anknytning till medborgarna. Initiativ som "Los Indignados" i Spanien och Occupy-rörelsen har på kort tid blivit ett verkligt internationellt uttryck för ilska, frustration och opposition mot politiska processer som grundas på ideologier som straffar majoriteten och belönar ett fåtal. Vi erkänner och stöder den demokratiska rätten till fredliga protester och beklagar därför användningen av våld mot fredliga demonstranter och ockupanter. Vi uttrycker vår solidaritet med deltagarna i dessa initiativ i hela världen. Alla de ovannämnda rörelserna är värda vårt stöd och vår solidaritet.

Även om vi står inför enorma utmaningar utgör denna kris också ett unikt tillfälle att genomföra djärva förändringar och göra det möjligt för EU-medborgarna att bygga upp ett socialt rättvist och miljömässigt hållbart samhälle som grundas på respekt för mänskliga rättigheter och bygger på deltagardemokrati som omfattar flera länder och flera nivåer. Vad vi behöver är ett paradigmskifte där människors välmående i en hållbar miljö sätts i centrum för det politiska beslutsfattandet och inte bara ses som ett långsiktigt och avlägset mål. Detta är ett sanningens ögonblick i mänsklighetens historia. Vi står vid randen av en omdaning av

vår civilisation. Det finns visserligen ingen färdig ritning för en hållbar värld på 2000-talet, men De gröna inser djupet och vidden av de förändringar som måste genomföras.

Därför föreslår vi en grön ”ny giv” för Europa – en omfattande uppsättning politiska åtgärder som syftar till att ge innovativa och samspelade lösningar på de utmaningar vi står inför nu på 2000-talet. Detta kräver nytt politiskt tänkande och nya ekonomiska visioner. Vi är övertygade om att den gröna nya given kommer att hjälpa fram en våg av nya arbetstillfällen av god kvalitet och investeringar som blir till drivkraften i en ny utvecklingsmodell.

En grön kompass: Vägledande principer för en trovärdig respons

Samtidigt som Europa kämpar mot en kris utan like förblir 2000-talets viktigaste utmaningar i stort sett de samma: Att garantera välbefinnande och välmående för alla på vår jord – och inte bara för några få lyckliga utvalda – och för nutida såväl som framtida generationer, samtidigt som vi anpassar vår utvecklingsmodell så att den inte överskrider planetens fysiska begränsningar. Mänsklighetens framtid på denna planet beror på hur dessa utmaningar bemöts globalt, och hur snabbt detta sker. Mot denna bakgrund har vi antagit följande vägledande principer för hur vi utformar vårt svar på den nuvarande krisen:

- Om EU-medborgarna, som utgör 7 procent av världens befolkning, vill behålla – eller snarare återfå – förmågan att forma sin egen framtid och vara med och påverka i globala frågor, måste de agera tillsammans som en enad kraft. EU som helhet och euroområdet präglas av grundläggande ekonomiska förhållanden som visserligen är inte ideala, men som ändå gör att vi ligger någorlunda bra till ur makroekonomisk synvinkel sett. Dessutom har vi starka resurser – våra människor, vår kunskap och vår innovationsförmåga, vår kollektiva förmögenhet, vår mångfald – som gör det möjligt för oss att kollektivt bemöta de utmaningar vi står inför. Detta innebär att alla scenarier som leder till att euroområdet splittras, vilket vore ett första steg mot politisk upplösning av EU, är oacceptabla för oss. Å andra sidan får förstärkt politisk integration av euroområdet inte leda till att ett Europa med två hastigheter växer fram. Det är nödvändigt att stärka den gemensamma ekonomiska styrningen i euroområdet, men detta får inte leda till uteslutande av de övriga EU-medlemsstaterna.
- Mer jämlika samhällen fungerar bättre. Alla empiriska bevis pekar mot att en jämnare fördelning av inkomster och förmögenhet är en avgörande förutsättning för individuellt och kollektivt välbefinnande. Därför måste lösningarna på krisen vända på den ökande tendensen till större inkomstskillnader och ojämnare fördelning av förmögenhet.
- Hållbara offentliga finanser på alla förvaltningsnivåer är en avgörande ingrediens för framgång. Finanserna måste balanseras i rimlig takt med hänsyn till ekonomisk verksamhet. Såväl utgifter som inkomster måste optimeras, särskilt när den absoluta statskulden är hög. Sett ur detta perspektiv kan skulder bara berättigas som ett finansieringsinstrument för investeringar som verkligen ökar det materiella eller immateriella kapital som står till buds för framtida generationer.
- Ett problem på systemnivå kräver en lösning på systemnivå som återupprättar politikens företräde framför spekulation. Därför måste finanssektorn tvingas återta sin roll som stöd för realekonomin, som i sin tur måste vara ett instrument för allas

välstånd. Den slutliga sociala nyttan måste därför vara vägledande när beslut fattas i frågor som har att göra med regleringen av finanssektorn.

- Principen att förorenaren ska betala: De vars handlingar drev oss in i den nuvarande krisen och som vann mest på den skuld- och spekulationsbaserade utvecklingsmodellen måste också vara de som bidrar mest till lösningen på krisen. När regeringar behöver ingripa finansiellt måste de utöva sin äganderätt (också om denna är tillfällig).
- Slutligen måste alla lösningar minska och inte öka den växande demokratiska klyftan såväl på EU-nivå som i medlemsstaterna.

På kort sikt: Bara djärva åtgärder duger

Eldsvådan har ännu inte släckts. Ingen varaktig lösning kommer att kunna uppnås om inte den nedåtgående spiralen stoppas. Därför förespråkar vi i De gröna, i enlighet med vår övertygelse om att solidaritet och sunda offentliga finanser går hand i hand, att följande åtgärder ska vidtas:

1. **Gör den grekiska skuldbördan hållbar:** Den tillkännagivna 50-procentiga frivilliga nedskrivningen av Greklands skulder till den privata sektorn är otillräcklig, eftersom inte ens alla privata obligationsinnehavare kommer att delta och de offentliga obligationsinnehavarna förblir oberörda. Detta kommer att leda till en faktisk skuldminskning på högst 25 procent, medan vad som i själva verket behövs är en minskning på sammanlagt minst 60 procent av skulden. Detta skulle innebära antingen att samtliga privata och offentliga obligationsinnehavare måste delta full ut eller att de privata obligationsinnehavarna måste skrivas ned betydligt mer.
2. **Gör EFSF (och den framtida ESM) till en effektiv skyddsmekanism:** Den nuvarande – och mycket otydliga – planen för att utvidga inverkan av den europeiska finansiella stabiliseringsfaciliteten är inte nog för att avskräcka från ytterligare spekulationer i medlemsstaternas statsskulder. Om EFSF ska bli en trovärdig skyddsmekanism måste den göras till en bank som kan utnyttja Europeiska centralbankens likviditetsfaciliteter. Bankens beslut måste fattas genom majoritetsbeslut. Förslaget att ta till illa beryktade finansieringslösningar i en enorm skala i form av kreditwappliknande kreditförsäkringar och CDO-liknande särskilda investeringsverktyg bidrar inte till att motverka bristen på förtroende.
3. **Rekapitalisera de europeiska bankerna:** Det belopp – 109 miljarder euro – som fastställts vid de senaste toppmötena ligger i nederkanten av vad som verkligen behövs för att göra det europeiska bankväsendet motståndskraftigt. Ett belopp på 300 miljarder euro ligger troligen närmare sanningen. I första hand måste privata källor bidra. Om offentliga medel används måste äganderätt och kontroll överföras till skattebetalarna (genom tillfällig statlig kontroll som därmed möjliggör framsteg mot större användning av ömsesidiga bolagsformer inom det europeiska bankväsendet). Detta stöd måste vara starkt villkorat. Exempelvis måste vinsterna sparas för att stärka bankernas kapital och eventuella överskott måste återgå till statskassorna. Bankernas balansräkningar måste minskas genom att de mest riskabla formerna av verksamhet avyttras först och därmed garanteras att lånen till realekonomin inte påverkas negativt. Chefernas egennyttiga beteende när det gäller pensioner, bonusar

och löner måste stoppas. Alla lagöverträdelser från de räddade bankernas sida, exempelvis skatteflykt, måste förhindras. Dessutom är åtgärder för att undvika kreditåstramning av avgörande betydelse. I fall där förlusterna som orsakas av att banker går i konkurs hotar hållbarheten hos en suverän stats skuldsättning bör Europeiska centralbanken och EFSF genomföra en rad åtgärder för att minska sådana rekaptaliseringkostnader för staten.

4. **Skapa jämvikt i strategin med enbart åstrammingsåtgärder:** Vi anser fortfarande att vi behöver hållbara offentliga finanser i enlighet med fördragen, men vissa delar i trojkans politiska nödåtgärder har varit orättvisa socialt sett. Villkoren som införs genom dessa åtgärder måste bringas i jämvikt. Vi måste insistera på att effektivt söka intäkter från de mest välbärgade i samhället och bryta mot tabun och privilegier som immuniteten för försvaret i Grekland eller kyrkorna i länder som Grekland eller Italien. Dessutom bör EU använda sina outnyttjade sammanhållningsmedel så att medfinansieringskraven för stödmottagande medlemsstater kan sänkas för att stimulera till värdefull ekonomisk verksamhet. Vad som behövs är en övergång från ensidiga åstrammingsåtgärder till socialt rättvisa och hållbara strukturreformer och investeringar för att stärka de nationella ekonomierna.

På medellång och längre sikt: Engagemang för en djupgående omdaning

Kortsiktiga åtgärder är ingen ersättning för mer varaktiga och grundläggande insatser för att styra in EU på en hållbar väg mot återhämtning. Vi i De gröna anser att en sådan omfattande strategi måste bestå av följande viktiga beståndsdelar:

5. **En kraftfull återreglering av EU:s finanssektor:** EU får inte tveka att gå längre än vad som föreslås i "Basel III"-förslagen och införa ambitiösa kapitalkrav (15 procent), en absolut gräns för skuldsättningsgraden och bindande likviditetskrav. Enligt vår åsikt är finansinstitut som är för stora för att kunna tillåtas gå i konkurs helt enkelt för farliga för att få finnas. Nu måste vi ta tillfället i akt att agera mot dessa och krympa dem till hanterbar storlek så att vilket finansinstitut som helst kan gå i konkurs utan att orsaka mer än minimala skador på finansväsendet i stort och ekonomin. Bestämmelser måste också införas för att upprätta vattentät åtskillnad mellan ren bankverksamhet som tjänar realekonomin och mer riskabel och faktiskt ofta spekulativ investeringsbankverksamhet. Finansiella produkter och verksamhet som inte medför någon påvisad social eller ekonomisk nytta bör i regel förbjudas. Användningen av metoder som " nakna " transaktioner och transaktioner med lånade produkter bör förbjudas eller åtminstone regleras strängt. Slutligen måste skuggbankerna gradvis fråntas sin finansiering genom skärpta bestämmelser om likviditet och icke-transparenta verksamheter som inte omfattas av balansräkningar. Ett oberoende, vetenskapligt baserat europeiskt kreditvärderingsinstitut borde inrättas, med inriktning på skuld kvaliteten, inbegripet dess miljömässiga hållbarhet.
6. **En omfattande europeisk skattestrategi:** Sunda offentliga finanser, förbättrad social sammanhållning och miljömässig hållbarhet kan inte uppnås utan en djupgående omdaning av skattepolitiken i hela EU. På EU-nivå måste åtgärder vidtas för att genomföra en EU-skatt på finansiella transaktioner, en klimat-/energiavgift på EU-nivå och en gemensam konsoliderad bolagsskattebas i förening med en effektiv minimiskattesats för att säkerställa ett rättvist bidrag från bolagssektorn. EU måste utarbeta ett "skattenedrustningsfördrag" som innebär att medlemsstaterna avvecklar

de skatteparadis som finns inbyggda i deras lagstiftning och åtar sig att aktivt bekämpa skatteflykt och begränsa möjligheterna till skatteplanering inom ramen för en omfattande europeisk strategi. Samtliga ovanstående åtgärder medför att kravet på enhällighet i skattefrågor måste avskaffas. Skattefrågor måste bli ett område där det ordinarie lagstiftningsförfarandet gäller och beslut fattas av Europeiska unionens råd och Europaparlamentet genom medbeslutande. På nationell nivå måste såväl inkomstskatten som förmögenhetsskatten bli mer progressiv.

7. **Inrätta en europeisk valutafond** som kan utfärda euroobligationer. Detta bör öka attraktiviteten hos EU:s statsskuldsmarknad genom att göra den både mer likvid och mer motståndskraftig, samtidigt som moralisk risk förebyggs genom tydliga villkor för deltagande, särskilt när det gäller budgetdisciplin. Denna europeiska valutafond bör vara ett EU-instrument (snarare än ett mellanstatligt instrument). Valutafonden bör vara demokratiskt ansvarsskyldig inför Europaparlamentet och fylla den europeiska finansiella stabiliseringsfacilitetens funktion som krishanteringsinstrument. Ytterligare åtgärder för insyn och ansvar bör genomföras och styrningen av Internationella valutafonden bör demokratiseras. I samband med detta måste ytterligare finansiering övervägas som hjälp för att bistå ekonomier i behov av nödlån och strukturellt stöd.
8. **Genomför ramen för makroekonomisk övervakning och gör den bättre avvägd:** Denna ram, som inrättades genom "six-pack"-paketet med sex lagstiftningsförslag i september, måste genomföras på ett väl avvägt sätt. Både överskotts- och underskottsländer måste hanteras effektivt eftersom de påverkar varandra. Ekonomiskt relevanta sociala och miljömässiga indikatorer måste införas, exempelvis inkomstskillnader, utbildningskostnader, miljöpåverkan och resursproduktivitet.
9. **Gör EU:s budget till ett instrument för den ekonomiska politiken:** Ingen valutaunion har varit framgångsrik utan en trovärdig gemensam budget som fungerar som ett instrument för den ekonomiska politiken. Därför behövs en betydligt mer ambitiös EU-budget som finansieras med egna medel som Europaparlamentet medverkar till att besluta om. Dessa medel kan komma från skatten på finansiella transaktioner och klimat-/energiavgiften, vilket möjliggör lättnader i bidragen från medlemsstaterna. Budgeten kan sedan kompletteras genom projektobligationer för att finansiera projekt av allmänintresse, som att bygga upp alleuropeisk infrastruktur för förnybar energi eller att göra EU ledande inom resurs- och energieffektiva lösningar. Detta kommer att skapa ett starkt och relevant europeiskt finansorgan.
10. **En grön ny giv för Europa:** Den ensidiga inriktningen på åtstrammingsåtgärder är en kontraproduktiv strategi. Att sälja av medlen för framtida produktivitet för att kortsiktigt bättra på fasaden är inte något bra sätt att driva ett företag, än mindre ett land. Europeiska hushålls och företags sparande har ökat avsevärt. Denna kapacitet behöver tas i bruk och kombineras med regeringarnas (begränsade) investeringsförmåga till en alleuropeisk grön ny giv som syftar till investeringar i miljövänligare energi, transporter och produktionsinfrastruktur, återställande av våra naturtillgångar, förbättrad social sammanhållning samt utbildning, forskning och innovation. För detta krävs en sammanhängande plan, samt lagstiftningsstrategier som de följande förslagen:

- a. Europa 2020-målen bör jämföras med de ekonomiska målen för stabilitets- och tillväxtpakten. Detta skulle öka trycket för att rikta offentliga investeringar mot social och miljömässig hållbarhet.
- b. Prissättningen av koldioxid bör göras mer effektiv genom övergång till ett mål på 30 procents minskning av växthusgasutsläppen senast 2020 för att driva upp priset på kol, en kolskatt som täcker sektorer som inte ingår i EU:s utsläppshandelssystem och fullständig auktionering av utsläppsrätter.
- c. Finansinstitut bör åläggas kolstresstester och klimatrisk bör införas som systemrisk i lagstiftningen. Gröna index som indexbaserade fonder kan använda bör främjas och grön bankverksamhet bör utvecklas. Dessa åtgärder är till för att göra kunderna mer medvetna om koldioxidavtrycket för de investeringar som görs med deras sparpengar (med skatteincitament där detta är lämpligt).
- d. Det ska vara tillåtet för Europeiska centralbanken att refinansiera obligationer som utfärdats av Europeiska investeringsbanken, på villkor att dessa obligationer stöder hållbara investeringar.
- e. För offentliga pensionsfonder bör det vara obligatoriskt att anslå en viss andel av portföljen till gröna investeringar och företag. Privata pensionsfonder bör ges incitament att göra detsamma.
- f. På energiområdet bör en övergång genomföras för att stegvis lämna det kärnkrafts- och fossilbränslebaserade energisystemet och gå mot en framtid med förnybar energi.

Ett mer politiskt integrerat och mer demokratiskt EU

De flesta av de åtgärder som beskrivs ovan innebär en djupgående förändring av tonvikten och prioriteringarna inom politiken och kräver ett mer politiskt integrerat EU. Om medlemsstaterna agerar på egen hand är det osannolikt att de kommer att kunna omreglera finanssektorn, ta itu med skattebaser som i allt större utsträckning undflyr dem, mobilisera de investeringar som behövs för en grön ny giv eller möta de globala finansmarknaderna. För detta krävs betydande förändringar av EU-fördragen. För oss i De gröna är det oerhört viktigt att processen som leder till ett mer politiskt integrerat EU måste fungera på ett sätt som ökar demokratiskt ansvar och deltagande. Därför föreslår vi följande åtgärder:

11. Medbeslutande om viktiga riktlinjer för ekonomisk politik: I nuläget bestämmer Europeiska kommissionen i praktiken inriktningen på den ekonomiska politiken och finanspolitiken i EU och i vissa medlemsstater. För att kommissionens åtgärder på detta område ska bli demokratiskt förankrade bör de styras av politiska riktlinjer som antagits av Europeiska unionens råd och Europaparlamentet genom medbeslutande. Den fleråriga ekonomiska strategin (för närvarande Europa 2020-strategin) och de årliga riktlinjerna för genomförandet av denna strategi (för närvarande den årliga tillväxtöversikten som ingår i EU:s planeringstermin) borde av detta skäl bli rättsakter som antas enligt medbeslutandeförfarandet.

12. Ett konvent för ett nytt EU: Vad som behövs är en ny omgång reformer av EU:s fördrag. Detta arbete bör inledas genom att så snart som möjligt sammankalla ett konvent som består av företrädare för Europaparlamentet och de nationella

parlamenten samt för arbetsmarknadens parter och det civila samhället, även genom innovativa former av företrädande. Konventet ska bana väg för betydande fördragsändringar vilka ska tjäna som rättslig grund för de åtgärder som beskrivs ovan. För att stärka den demokratiska grunden kräver vi en EU-omfattande folkomröstning för att besluta om förändringarna av agendan, som bör träda i kraft om en majoritet av folket och staterna godkänner dem. Översyner av fördrag får absolut inte förhandlas fram bakom stängda dörrar av EU:s stats- och regeringschefer och sedan tvingas på parlamenten.

Slutsats

Vad som nu behövs mer än något annat i EU är tillit: tillit mellan ekonomiska aktörer, tillit mellan regeringar, tillit mellan ekonomiska aktörer och regeringar och tillit till EU-institutionerna. Framför allt behöver emellertid våra medborgare hysa tillit till sina banker, till sin ekonomi, till sina regeringar och till sin framtid. Vi i De gröna anser att små, motvilliga, rutinartade krisåtgärder inte räcker. Sådana åtgärder bara ökar riskerna för ekonomiskt, socialt och miljömässigt sammanbrott. Bara om vi är redo att ta ett djärvt språng framåt, mot större politisk och demokratisk integration och mot en djupgående omdaning av våra samhällen och ekonomier för mer social rättvisa och miljömässig hållbarhet, kommer vi att ha en chans att lyckas. De förslag som beskrivs ovan bör ses som de första stegen i denna djupgående omdaning. Detta är vad vi erbjuder våra medmänniskor i EU. Vi är redo att satsa vår framtid på dem.

En ny grund för det europeiska projektet

1. Europeiska gröna partiet är övertygade om att det behövs en ny målmedvetenhet och meningsfullhet i det europeiska projektet. Den allmänna opinionen präglas av allt större främlingskap gentemot EU på grund av de 27 medlemsstaternas oförmåga att komma fram till hållbara och progressiva gemensamma lösningar på det flertal kriser som påverkar medborgarna.
2. Urholkningen av EU:s beslutsfattandeprocess till förmån för mellanstatliga förhandlingar, där de starkaste har överhanden, undergräver de europeiska parlamentets betydelse och medför att det inte blir mycket offentlig debatt. Beslut fattas på grundval av snävt definierade nationella intressen. Den nuvarande djupa finansiella, ekonomiska och sociala krisen visar att ett sådant system för "styrning" är helt olämpligt. Mer europeisk demokrati är botemedlet mot denna beklagliga situation.
3. EU kommer inte att kunna uppnå sammanhållning och fungera effektivt om de institutioner som företräder EU-medborgarna, nämligen Europaparlamentet och kommissionen, ständigt åsidosätts och får sina befogenheter stadigt urholkade, bland annat av de franska och tyska ledarna som lägger beslag på ordet och makten. Vi vänder oss starkt emot Europeiska rådets praxis att underminera Lissabonfördragets tonvikt på omröstning med kvalificerad majoritet genom att blanda sig i alla politiska frågor. Detta är inte bara en institutionell eller rättslig fråga, utan handlar också om demokrati och insyn i beslutsfattandet. Vi vill använda oss av gemenskapsmetoden för att omsätta den gröna nya given och den ekologiska omställningen av EU:s ekonomi i handling.
4. Tidigare har fördragsreformer genomförts av regeringsföreträdare som samlats till regeringskonferenser, genom enhälliga beslut och med lite eller ingen offentlig debatt och litet eller inget offentligt deltagande. Vi kan inte fortsätta att grunda reformer på diplomatiska konferenser som hålls enbart av medlemsstaterna.
5. Senare tiders storskaliga mobilisering av medborgare i hela EU visar att det europeiska projektets framtid måste avgöras tillsammans med dem och inte över huvudet på dem.
6. Europeiska gröna partiet stöder förslaget om att Europaparlamentet ska inleda ett förfarande för att sammankalla ett nytt konvent för ett nytt EU, liksom det har rätt att göra enligt artikel 48 i fördraget om Europeiska unionen. Förfarandet måste emellertid upprättas på ett sådant sätt att slutsatserna från konventet inte kan ändras helt av en gammaldags regeringskonferens. Vi måste hitta nya metoder och nya allianser för att komma ur detta pågående dödläge.
7. Inom ramen för det förfarande för utarbetande av en grön politisk agenda som överenskoms i Budapest beslutar Europeiska gröna partiet därför att inrätta en arbetsgrupp med uppgift att till EGP-rådets nästa sammanträde utarbeta ett förslag om innehållet i och förfarandet för en ändring av EU-fördraget. Detta förslag ska garantera stort offentligt deltagande från EU-medborgare i processen för att omdana det europeiska projektet.